

„Ebben a könyvben minden megvan, amiért a romantasyt szeretjük.”

– Elise Kova, bestsellerszerző –

A FATE INKED IN BLOOD

vérbe vetett sors

A SORSTALANOK KRÓNIKÁJA

I.

finep
selection

DANIELLE L. JENSEN

DANIELLE L. JENSEN

A FATE
INKED IN
vérbe vetett sors
BLOOD

A SORSTALANOK KRÓNIKÁJA
1.

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2025

A nyám sokféle jártasságot megtanított nekem, hogy jó felesége legyek a férjemnek. Hogyan főzök és takarítsak. Hogyan szőjek és varrjak. Hol vadászak és gyűjtögessek. De hasznosabb lett volna, ha ezek helyett önfegyelemre tanít, hogy *ne* döfjem le a szóban forgó férjet, akiről időközben kiderült, hogy nehézfejű és iszákos, aki csak kritizálni tud.

Ma pedig különösen próbára tette az önuralmammat.

– Mégis mit csinálsz? – türelmetlenkedett Vragi, megcsapott mézsörtől bűzlő lehelete, ahogy áthajolt a vállam felett.

– Pontosan azt, aminek látszik. – Végighúztam a késem hegyét a hal hasán, amitől a belsősege kifordult. – Pucolom a halat.

Bosszankodva fújtt egyet, és kikapta a kést a kezemből. A mozdulattal majdnem felhasította a tenyeremet. Felkapott egy másik halat, felnyitotta a hasát, egy véres kupacba kipakolta a beleket, majd belevágta a kést a deszkába. Mindent ugyanúgy csinált, ahogy én.

– Látod?!

– Tudom, hogy kell halat belezni – sziszegtem a fogaim közt, de leginkább arra vágytam, hogy őt belezhessem ki. – Már több ezer halat megpucoltam!

– Nem tetszik, ahogy csinálsz – húzta el a száját. – Rosszul csinálsz. Az emberek panaszkodnak.

Valóban panaszkodtak, csak éppen nem a halak belsősége miatt.

Az én *kedves* férjürem ugyanis az istenek gyermeke volt, aki fogantatásának pillanatában Njord isteni vérében részesült, ezáltal hatalommal bírt a tengeri lények felett.

Csakhogy ahelyett, hogy ezt jóra használta és törődött volna az emberekkel, inkább arról gondoskodott, hogy a halak a többi halászt messzire elkerüljék, még akkor is, ha saját hálói már dugig teltek. Ezek után a piaci ár kétszeresét kérte el azoktól az emberektől, akiknek a hálói – hála neki – üresen maradtak.

Mindenki tudott róla. De senki sem mert szót emelni ellene. Ő volt Vragi, a megmentő, aki az Északi-tengerről ideigézett halaival töltötte meg Selvegr minden egyes lakójának gyomrát, így szabadította meg őket a tizedik éve tartó veteménysorvadás okozta éhínségtől.

Igazi hős, mindenki ezt mondta. Talán egyszer valóban az volt, csak hogy a hírnév és a kapzsiság legyőzte a benne élő nemeslelkűséget, aminek a tiszteletet és az elismerést köszönhette. Ma már köpnek egyet, ha szóba kerül a neve, még akkor is, ha továbbra is minden évben ünnepséget rendeznek a tiszteletére. Legfőképpen a jarl védelmének köszönhette, hogy még senki sem dőfött kést a hátába.

Habár nem egészen.

– Mindannyiunknak emlékeztetnünk kell magunkat arra, hogy egy nap még jól jöhet a varázsereje, Freya – mondta anyám, miután kidohogtam magam. – *Neked* pedig arra kell emlékeztetned magad, hogy ő gondoskodik otthonunk jólétéről.

Jólét!

A nyomós ok, ami miatt apám – hangos tiltakozásom ellenére – beleegyezését adta Vragi házassági ajánlatára. Aztán ahelyett, hogy szépen végignézte volna hibás döntésének következményeit, fogta magát, és meghalt, pont a házasságkötésünk éjjelén, aminek hála mindenki rossz ómenekről és szerencsétlennek ígérkező házasságról beszélt. Ha így kívántak üzenni az istenek, kár volt fáradniuk. Már akkor tudtam, hogy ezt a frigyet átok sújtja, amikor Vragi a násznép szeme láttára tolt be visszataasztító nyelvét a számba.

És az elmúlt év minden egyes napja csak további bizonyítékul szolgált erre.

Csakhogy nehéz volt keserű szavakkal illetni mások előtt, amikor Vragi minden jóval ellátta anyámat, a bátyámnak meg helyet szerzett a jarl seregében.

A családomért teszem, ismételtettem magamban, amióta csak összeadtak minket. *A családomért viselem el*.

Hangosan csak ennyit mondtam:

– Ezentúl jobban fogom csinálni. – Mivel nem tűnt elégedettnek, még hozzátettem: – A te módszereddel, Vragi.

– Mutasd!

A lekezelő hangnemtől olyan erővel szorítottam össze a fogam, hogy majdnem beletört, de engedelmeskedtem és gyorsan kibeleztem még egy halat.

Vragi horkantott, majd mellém köpött.

– Az anyámnak igaza volt, egy csúnya nőt kellett volna elvennem, akinek az értéke a képességeiben rejlik. Nem pedig egy szépet, aki a kinézetén kívül semmi mást nem tud felmutatni. A szépség nem pucol halat. A szépség nem főz. A szépség nem szül gyereket.

Ami az utóbbit illeti, azt valóban nem kapja meg a szépségemtől.

Majdnem minden tőle kapott pénzemet citromlére és szivacsra költöttem, amikor a kereskedők idejöttek a Déli-tengerekről. De ha valaha is megfordult Vragi fejében, hogy vajon miért bűzlik citromtól a farka akárhányszor együtt hálunk, nem tette szóvá. Tartsák meg az istenek soká a tudatlanságát!

– Már egy éve asszony! Egy teljes évnyi szorgos házасélet, és még mindig nincs fiúörökös.

Közelebb hajoltam a deszkához, ahogy beleztem a halat, hogy ne lássa haragos könnyeimet. Sosem fogom megajándékozni ezt az embert gyermekkel. *Soha*.

– Majd áldozatot mutatok be – ígértem, ami nem volt hazugság. Minden ciklusom elején áldozattal járultam az istennő elé, aki után a nevet kaptam, és fohászokdtam, hogy a méhem üres maradjon. Az istennő pedig kegyes volt hozzám.

Vagy ő, vagy a szerencse.

Mintha megérezte volna, mire gondolok, Vragi megragadta a hajfonatomat, és talpra rántott.

– Én nem áldozatot akarok, Freya – vicsorogta. – Azt akarom, hogy próbáld keményebben! Azt akarom, hogy mindent helyesen csinálj! Azt akarom, hogy add meg nekem, amit kell!

A fejbőröm iszonyúan sajgott, és csak a fonat szorosságának volt köszönhető, hogy nem tépett ki tövestől egy maroknyi haját ökölbe szorított kezével, ettől pedig elpattant bennem valami.

– Talán te nem csinálsz valamit jól, férjem. Nekem legalábbis eléggé úgy tűnik.

Feszült csend telepedett ránk.

Egy okos nő megbánta volna ezeket a szavakat, de én nyilvánvalóan első osztályú idióta voltam, mert amikor megláttam, hogy megérti a szavaimat, csak a pillanatnyi kárörömről tudtam gondolni. Vragi arca elvörösödött sűrű szakálla alatt, a homlokán az ér kidagadva lüktetett. A kést az arcomnak nyomta, és bűzös leheletével odasúgta:

– Talán csak annyi az egésznek a nyitja, hogy az arcod ne legyen olyan csinos, Freya. Akkor kénytelen leszel másban remekelni.

Az acél hidegen és könyörtelenül feszült az arcomnak, elvágta a diadalédes ízet, hogy felváltsa a félelem.

És mégis... képtelen voltam behódolni. Nem engedhettem meg magamnak, hogy összeroppanjak, hogy sírjak, vagy könyörögjek, mert ez okozott neki élvezetet. Ha engem megtörtnek lát. Ezért aztán a szemébe néztem, és csak annyit mondtam:

– Tedd meg! Tedd meg, Vragi, aztán meglátjuk, hogy továbbra is lakomákat tartanak-e a tiszteletedre a faluban, hogy hős leszel-e még a szemükben, amikor megtudják, hogy összevagdostad a tulajdon feleséged arcát, csak hogy ne legyen szép.

– Szükségük van rám – vicsorogta.

– Attól még nem kell tisztelniük téged. – Az olyan önimádókat, mint ő, mások csodálata élteti.

Láttam, ahogy a fogaskerekek forognak a fejében, nagy valószínűséggel azt latolgatta, hogy még mennyire bánthat, hogy ne legyen következménye. Már nyirkos volt a tenyerem, mégsem kaptam félre a tekintetem. A penge erősebben nyomódott az arcomnak, égetően, mire élesen beszívta a levegőt, hogy legyőzzem a feltörő pánikot.

Meghallotta.

Vragi elvigyorodott, pillanatnyi gyengeségem elégedettséggel töltötte el. Elengedte a hajam, majd leengedte a kését.

– Vissza a dolgodra, asszony! Amikor befejezted, vigyél két halat az anyádnak. Talán majd ő is emlékeztetni fog a kötelességeidre. Végtére is az ő és az apád – köpte – feladata lett volna, hogy megtanuld őket.

– Ne beszélj így az apámról! – Megragadtam a késemet, de Vragi csak egy csúfondáros pillantásra méltatott.

– Itt a bizonyíték – mondta. – Ahelyett, hogy lányként nevelt volna, ugyanazokra tanított, mint a bátyádat. Ennek hála feleség helyett nekem egy olyan nő jutott, aki harcolósdit játszik, mint egy bottal hadonászó kisgyerek, aki minden fában ellenséget lát.

Égő érzés kúszott fel a mellkasomban, arcom lángvörösre váltott. Mert igaza volt.

– Talán részben az én hibám – mondta. – Túl sok időt hagytam neked a semmittevésre, és istenek a tanúk, hogy az a jellem megrontója.

Semmittevéssel csak azokat a pillanataimat tölthettem, amikor aludtam, de nem szóltam semmit.

Vragi elfordult, majd a napfényben csillogó fjord vizének széléig sétált. Megemelte kezét, és Njord erejét szólította.

Egy hosszú pillanatig semmi sem történt, és én némán azért esdekelttem, hogy a tengerek istene ébredjen rá végre, hogy az ivadéka egy rakás trágyakupac, ezért fossza meg őt a varázserejétől.

Imáim pocsékba vesztek, mert a következő pillanatban a víz megremegett. A halak pedig elkezdtek kiugrálni.

Először csak néhány, majd egyre több és több vetette magát a partra, a végén már alig lehetett kivenni a köveket az uszonyok és pikkelyek nyüzsgő tömegében.

– Ez majd lefoglal egy ideig – gúnyolódott Vragi. – Add át anyádnak az üdvözetemet!

A véres kés megremegett a kezemben, alig tudtam megbabolázni a haragomat, ahogy megfordult és elsétált.

A parton vergődő halakra meredtem, amik kétségbeesetten próbáltak visszajutni a tengerbe. Micsoda pazarlás! Ez jóval több volt, mint amenynyit el tudtunk volna adni anélkül, hogy ránk rohadna. És ez már nem az első eset volt.

Egyszer láttam, amikor egy bálnát igézett a partra, és ahelyett, hogy azonnal végzett volna vele, hagyta, hogy az állat visszaevickéljen a tengerbe, csak hogy aztán újra kihívja onnan. Majd újra és újra és újra megtette ezt, az egész falu őt figyelte, ő pedig csillogó szemmel élvezte, hogy megkínozhatja azt az állatot, csak azért, mert képes rá.

Csak akkor ért véget az egész, amikor a bátyám keresztülvágott a tömegben, odasétált a bálnához és egy fejszét vágott a fejébe, megszabadítva ezzel a szenvedéseitől. Ezután mi is odamentünk és megkezdtük a hús lehántolását. Bár ígéretes lakomának néztünk elébe, mégsem volt kedve senkinek ünnepelni.

Képtelen voltam még egyszer végigélni ugyanazt.

Felcsíptem a szoknyámat és odasiettem, ahova a halak pottyantak, majd felkaptam az egyiket és visszadobtam a tengerbe. Aztán egy másikat és még egyet. Némelyikük alaposan megizzasztott, minden erőmre szükség volt, hogy visszajuttassam.

A víz mellett haladva, szép sorban visszaszolgáltattam Vragi fogását a tengernek, a gyomrom minden egyes alkalommal összeszorult, amikor olyanra találtam, ami már feladta a harcot, minden halál az én személyes kudarcom volt. És olyan sokan voltak...

Egyikük egy bokor alatt vergődött, de még életben volt, így felkaptam és a vállam felett a vízbe dobtam.

Csobbanás helyett azonban hangos káromkodás ütötte meg a fülem, mire megfordultam, és megláttam egy férfit, aki derékig állt a vízben, és éppen az arcát dörzsölte. Bizonyosan eltaláltam a hallal.

– Mi van a hallal? – kérdeztem, miközben vadul keresgéltem a vízben, azon aggódva, hogy mentés helyett megöltem az állatot. – Elúszott?

A férfi abbahagyta arcának dörzsölését, és döbbenten kérdezte:

– És velem mi lesz?

Felfüggesztettem a hal keresését, hogy alaposabban megnézzem magamnak, és egyből elpirultam. Még az ütéstől vörös arcával is vészesen jóképű volt. Magas termet izmos vállakkal, és csak pár esztendővel tűnt idősebbnek az én húsz évemnél. Fekete haját kétoldalt felnyírták, a többit rövid farokba fogta tetovált fején. Magas arccsont, szögletes áll, és a legtöbb férfival ellentétben nem viselt szakállt, pár napos borosta árulkodott arról, hogy mikor használt utoljára borotvát. Napbarnított, izmos testén nem viselt inget, így

a víz háborítatlanul csordult végig temérdek tetoválásán. Kétségkívül harcos volt, és bár nem láttam nála fegyvert, mégis kivételes erőt sugárzott.

Mikor ráeszméltem, hogy nem feleltem neki, karba tettem a kezem.

– Mégis milyen eszetlen úszik egyet a fjord vizében, amikor a jég még csak most kezdett olvadni? Halálra akarsz fagyni?

Nyomatékul egy mellette elúszó jégtábla felé böktem az állammal.

– Nem valami derék bocsánatkérés. – Figyelmen kívül hagyta a jégtáblát, és a part felé indult. – Amúgy is, a fagyhalálnál nagyobb fenyegetésnek tűnnek az itt repkedő halak.

Ekkor feltűnt enyhe akcentusa, úgyhogy óvatosan hátráléptem. Ritkán támadtak a nordeland-iak kora tavasszal, de nem volt elképzelhetetlen. Szemem végigpásztázta a vizet drakkart vagy embereket keresve, de a fjord csendes volt. Tovább kutattam a messzi távolban, és a hegyoldalban elterülő erdőre összpontosítottam.

Ott!

Mozdult valami, én pedig dermedten figyeltem, hogy mi lehet az. De bármi is volt, eltűnt, bizonyára csak egy kisebb vadállat lehetett.

– Nem vagyok fosztogató, ha ez aggaszt. – Térdéig ért a víz, amikor megállt és teli szájjal vigyorgott. – Csak egy férfi, akire ráfért a fürdés.

– Mondod te. – Átkoztam magam, amiért a késem a vágódeszkán hagytam. – Hazudhatsz is. Szóval tartasz, amíg a társaid megtámadják a falut, hogy öljenek és fosztogassanak.

Összerezzent.

– Rendben, lebuktam.

Megdermedtem, és már felkészültem, hogy sikolyommal figyelmeztessem a hallótávolságon belül lévőket, amikor hozzátette:

– A társaim küldtek, mondván „*nem vagy valami jó harcos, de legalább jóképű, szóval ússz csak át a fjord túloldalára, és flörtölj azzal a gyönyörű nővel, aki épp halat dobál. Míg őt lefoglalod, mi nyugodtan támadhatunk.*”

– Keserű sóhajjal tette hozzá: – Egy feladatom volt csupán, és abban is csúfos kudarcot vallottam.

Lángolt az arcom, de a bátyámmal töltött gyerekkornak hála nem váratott magára sokáig a visszavágás.

– Persze hogy kudarcot vallottál. Pont annyira tudsz flörtölni, mint harcolni.

Hátravetett fejjel nevetett, hangja mély és erős volt, nekem pedig annak ellenére, hogy továbbra is résen kellett volna lennem, egy halvány mosoly vetült az arcomra. Istenekre, annyira vonzó volt, mintha maga Baldur isten állt volna előttem, miután megszökött Heltől, a holtak birodalmából.

– Pont úgy sebzelt a szavakkal, mint a halaiddal, asszony – mondta jókedvűen. Válla még mindig remegett, ahogy megindult a part felé. Ázott nadrágja szorosan tapadt izmos lábára és hátsó fertályára. – Ilyen szégyen után a társaim soha nem fogadnak vissza, így hát kénytelen leszek örökre a fjordnak ezen az oldalán maradni.

Ilyen közelségben értékelhettem csak igazán hatalmas termetét, a váláig sem értem, és kétszer olyan széles volt, mint én, sima bőréen tengervíz csordogált. El kellett volna küldenem, hiszen férjes asszony voltam, ez pedig a férjem birtoka, ehelyett azonban tetőtől talpig végigmértem.

– Mégis miből gondolod, hogy marasztalnálak? Nem tudsz harcolni. Nem tudsz flörtölni. Még egy halat sem kapsz el, amit egyenesen feléd hajítanak.

Meggörnyedve kapott izmoktól feszülő hasához, és drámaian felnyögött.

– Ez halálos dőfés volt. – Térdre rogyott előttem, majd vigyorogva felnézett rám, a napfény megcsillant zöld szemén. A színe a tavasszal frissen fakadó leveleket idézte. – Mielőtt bevégezem, engeddd meg, hogy bebizonyítsam valamihez azért mégis értek.

Ha valaki meglátott volna így minket, és elmondja Vraginak, elszabadult volna a pokol. Rá is szolgáltam volna, hiszen házasságban vagyok. Egy olyan férfihoz tartoztam, akit minden egyes porcikámmal megvettem, mégsem szabadulok meg tőle soha, bármilyen erősen is kívántam. Mindenestre megkérdeztem:

– Mégis milyen képesség lehet az, ami engem érdekelhet?

Szemében felizzott a parázs, az én lábujjaim pedig belebizseregtek a cipőmben abba, ahogy folytatta:

– Legjobb lesz, ha megmutatom. Biztos nem okozok csalódást.

A szívem majd kiszakadt a mellkasomból. Ez nem volt helyes, nagyon nem, de a lelkem önzőbb fele vitába szállt velem. Legszívesebben megcsókolta volna ezt az ismeretlent, fittyet hányva a következményekre.

Csakhogy én nem ilyen ember voltam.

Nagyot nyeltem, elfojtottam a sürgető vágyat, hogy hagyjam az eseményeket kibontakozni, inkább kinyújtottam a kezem, hogy talpra segítsem. Tenyere érdes volt, kézfejét megannyi heg borította, meghazudtolva az állítását, hogy járatlan a harcban.

– Bárhonnan is vetett partra a víz, asszonyaitok vagy ostobák, vagy reményvesztettek, ha bedőlnek ilyen blödségeknek. Menj hát utadra!

Küzdöttem, hogy ne fojtsam vissza a lélegzetem, amíg vártam, hogy reagáljon az elutasításra. Kevés férfi fogadta jól az ilyesmit, ő azonban csak oldalra hajtotta a fejét, és annyit mondott:

– Úgy tűnik, hogy sem reményvesztett, sem ostoba nem vagy, amire egyesek azt mondanák, hogy sajnálattal elfogadják. – Ajkához emelte a kezemet, nem törődve a hozzátapadó halbűzzel, és megcsókolta az ujjperceimet. – Én viszont csak annyit mondok, hogy jobban kell próbálkoznom, hogy kivívjam egy ilyen kivételes hölgy kegyeit.

Ajka érintésétől egész testem megremegett, elmém elveszett azokban a zöld szemekben. Elengedte a kezemet, és hüvelykujjával végigsimította az arcomon Vragi késének nyomát.

– Hol a férjed?

– Miből gondolod, hogy házas vagyok? – kérdeztem, de ő egyszerűen megfordult, és elindult az emelkedőn egy fához kötött ló felé, amit addig észre sem vettem.

Felvett egy inget, mielőtt visszatekintett volna rám.

– A gyűrűd elárulta. Nos, hol találom?

Ösztönösen a szoknyám redői közé rejtettem ezüstgyűrűs kezemet.

– És mégis miért akarod tudni?

– Mert végzek veled. Így szabad leszel, és zavartalanul hálhatsz velem, nem vesződve az illemmel – felelte, majd meghúzta a nyereg szíját, és a magas állat hátára lendült. – Mi másért kérdezném?

A gyomrom görcsbe rándult.

– Ezt nem teheted!

– Bizonyosan állíthatom, hogy igen, megtehetem. – Lovával körbejárt engem. – Igazad volt, szépségem, amikor azt mondtad, hogy úgy értek a flörtöléshez, mint a harchoz. Gyors leszek a szerencsétlen férj kedvéért, utána pedig szabad utat engedhetsz a vágyaidnak.

– Nem, nem teszel ilyet! – ziháltam, annak ellenére, hogy Vragi hirtelen halála szerepelt a leggyakrabban az álmaim között. – Megtiltom!

– Á! – Újra tett egy kört azon a csúf herélt deresén, ami hangosan horkantott. – Nos, ebben az esetben majd türelmesen várok, hogy egy repülő hal áldozata legyen. Lenne benne némi igazságosság. – Mosolya tele volt kimondatlan ígéretekkel, majd elindult a parton.

– Hova mész? – kiáltottam utána, mert nem voltam benne teljesen biztos, hogy komolyan gondolta-e, vagy csak ugratott. Újra nyugtalanítani kezdett annak lehetősége is, hogy valóban fosztogató. – Meg fogod ölni?

Válla fölött hátranézett, és vigyorogva visszakérdezett:

– Esetleg meggondoltad magad azzal kapcsolatban, hogy milyen hosszú életet érdemel?

Igen. Ökölbe szorult a kezem.

– Természetesen nem!

– Milyen kár.

Ez nem volt válasz, úgyhogy felcsíptem a szoknyámat, és utánaeredtem.

– Hova mész, és mi dolgoz a faluban?

– Nekem semmi – kiáltott vissza –, de Snorri jarlnak akad, és hamarosan eltűnődik, hogy merre járhatok.

Megtorpantam, legszívesebben a föld alá süllyedtem volna szégyenemben. A bátyám a jarl seregében harcol. Ha megtudja, hogy flörtöltem ezzel az emberrel...

– A jarl seregében harcolsz?

Rám kacsintott.

– Valahogy úgy. – Belenyomta a sarkát a lova oldalába, és elvágatott a part mentén, én pedig csak bámultam utána.

Indokolatlan idegességemben majdnem délig tartott, míg végeztem a halakkal. Megpakoltam a kordét Vraginak, majd kiválasztottam két halat az anyámnak. Amikor elült bennem a harcossal való találkozás okozta izgalom, a keserű valóság vette át a helyét, hogy Vragi életben van, ő a férjem, és én felbőszítettem.

Szél sepert végig a hegyen, magával sodorva az olvadó hó illatát, amit hálásan szívtam be, mert feledtette a halak és belek bűzét, no meg a saját szegyenemet. Bár mind a három tagadhatatlanul tapadt a ruhámra. Fenyőtüskék roppantak a csizmám alatt, kellemes illattal telt meg az orrom, és a vállamban lévő feszültség is kissé kiengedett.

Minden rendben volt. Minden a legnagyobb rendben. Nem először kaptam össze Vragival, és nem is utoljára. Egy esztendő már túléltem mellette, még egyet túl fogok. Aztán még egyet. Csakhogy a pusztá túlélésnél többre vágytam. Azt akartam, hogy a napjaim ne csak az életben maradásról szóljanak, hanem az élvezetekről és arról, hogy megélhessem a pillanatokot. Hogy átjárjon a szenvedély és az izgatottság, úgy, ahogy egy röpke pillanatra átjárt ott, a parton, azzal az ismeretlennel.

A vágyaimek keserítik meg a napjaimat. Ha nem vágyakoznék folyton, akkor talán megtalálnám a boldogságot abban, ami nekem jutott. Amint megfordult a fejemben ez a gondolat, egyből összehúztam magam, mert

pontosan ezt mondaná anyám is. Ne kívánj ennél többet, Freya, és akkor megbékélsz azzal, amid van.

Bal hónom alá csaptam a halat, és felkaptam egy botot. Megpördültem, és egy fára ütöttem vele, aztán még egyre, így folytattam utamat az ösvényen, mintha az erdő körülöttem fosztogató horda lenne, fittyet hányva arra, hogy inkább viselkedem gyerekként, mint felnőtt nő módjára. A csomagot pajzsként használtam, azzal fékeztem meg az elképzelt ellenséget. Zihálva vettem a levegőt, hajam verejtékben úszva tapadt a halántékomra.

Kedvemre volt az izmokban keletkező fájdalom, ahogy támadtam és hárítottam, tetszett, ahogy levegő után kaptam, és elvarázsolt a tenyereembe nyilalló érzés, amikor a botom fának csattant. Erről álmodtam, nem arról, hogy mindennap halat belezsek a fjordnál, hogy aztán mindig ugyanazoknak a falubelieknek adhassam el. Nem, én harcra vágytam. Arra, hogy a jarl seregével üthessek rajta az ellenségen keleten és nyugaton. Hogy bátran dacolhassak a nordeland-iak támadásával, hogy a kardforgató karommal szerezzem meg a vagyonomat. Hogy a tél beálltával vigasságban lakomázhassak és iszogathassak a családommal, egészen a következő fosztogatóidényig.

Geir bátyám is hasonló álmokat dédelgetett, és már jó úton járt, hogy megvalósítsa. Amikor tizennégy voltam, ő pedig tizenhat, atyánk elvitte az Alþingire, a nagygyűlésre, ahol Snorri jarl karperecet adományozott neki, ezzel biztosítva helyét a következő rajtaütésen. És most, huszonkét évesen már köztisztviselőként álló harcos.

Bezzeg amikor én adtam hangot óhajomnak, hogy követném a bátyámat a seregbe, a családom harsány nevetésben tört ki, majd mikor rádöbentek, hogy komolyan gondoltam, a vidámságot felváltotta a csendes rémület.

– Ez lehetetlen, Freya – mondta végül apám. – Csak idő kérdése lenne, hogy rájössz, mi is vagy valójában, azután pedig soha semmiben nem lenne többé választásod.

Hogy mi is vagyok. Ez az én titkom.

Az átkom.

– Amint gyermeked születik, felhagysz majd azzal az ostobasággal, hogy mindig a bátyád nyomában akarj járni – mondta anyám. – Lecsillapodsz majd.

– Nem csillapodtam le! – kiáltottam fel az emlék hatására, és tovább csapdostam a botommal a fákat. Csakhogy a mozdulattól az egyik hal kifordult a csomagból, és a földre esett. – Fenébe!

Letérdeltem, és felkaptam, majd amennyire csak tudtam, letisztogattam a ráragadt túlevelektől és földtől, miközben csendesen átkoztam magam a gondolataimért. Hogy olyan dolgokról álmodozom, amiket sohasem érhetek el.

– Remélem, az nem az én bendőmben akart kikötni.

Talpra ugrottam, megperdültem, és a bátyámmal kerültem szembe.

– Geir! – Nevetve siettem elé és vettem magam a nyakába. – Mit keresel itt?

– Úgy tűnik, hogy épp megmentem az ebédemet.

Kinyújtott karral hátrébb tolt, hogy végigmérhessen, így én is megnézhettem őt. Hozzám hasonlóan neki is sápadt volt a bőre, haja majdhogynem fehérszőke, borostyánsárga szeme pedig ragyogott, mint fogyatkozáskor a nap. Még izmosabb lett, mióta Halsarban élt a jar közelében, teste már nem vékony, mint az enyém, hanem kemény és erős.

– Többet kéne enned, csont és bőr vagy – mondta, majd hozzátette: – Snorri jarl a faluban van, és épp a férjeddal beszél.

Libabőrös lettem az aggodalomtól. Urunk sokszor hívatta magához Vragit, hogy beszéljen velem, de még soha nem jött el hozzám személyesen.

– Milyen ügyben?

Geir megvonta a vállát, majd elvette az egyik halat, és megnyomogatta a kopolyúkat.

– Gondolom, a hal miatt. Mégis mi másról tudna beszélni velem?

– Ennél igazabbat nem is mondhattál volna – motyogtam, majd kikaptam a halat a kezéből, és mentem tovább a családunk otthona felé.

– Mily gyorsan elillan a friss házasság mámor! – Geir felvette a tempómat, mellettem ballagott, fegyverei összekoccantak. Fejszéje és seaxa ismerős volt, de a kardja nem. Ahogy a páncélinge sem, amit a köpenye alatt viselt. Vagy egy fosztogatáson zsákmányolta, vagy a részesedéséből vette meg. Irigység keserítette el a számam. Gyorsan elhessentettem az érzést, és kérdően néztem rá.

– Milyen mámor? Mámor soha nem is volt!

– Igaz! – A bátyám elrúgott egy követ, ami tovabukdácsolt az úton előttünk. Szakállat növesztett az elmúlt évben, amit ezüstgyűrűkkel díszített. Idősebbnek tűnt miatta a koránál, és vadabbnak is. Valószínűleg pont ez volt a cél. Odanyúltam, és kicsit meghúztam.

– Mit gondol erről Ingrid?

Jó kinézetének és sármjának hála rengeteg lány sertepertélt körülötte, de jól tudtam én, hogy már gyerekkorunk óta csakis a barátomért, Ingridért dobogott a szíve. Azt is tudtam, hogy reményei szerint idénre végre összezsákmányol annyit, hogy házat építhessen, és megkérhesse az apjától a kezét.

– Kedvére való. Főleg, ahogy csiklandozza, miközben...

Úgy meglöktem, hogy megtántorodott.

– Disznó!

Pökhendin elvigyorodott.

– Tagadhatatlan. Te meg tereled a témát, Freya. Jól tudjuk, hogy Vragi egy kapzsi pöcs, de ő a férjed. Így, hogy apánk elment, rám hárul a feladat, hogy...

Bokámat lábszárába akasztottam, és nagyot rántottam rajta. Vigyorogva néztem, ahogy hanyatt vágódik. Egyik lábam a mellkasára tettem.

– Szeretlek, bátyám – mondtam. – De ha most nekiállsz kioktatni az asszonyi kötelességeimről, feleannyira sem foglak szeretni. – Jobban ránehedtem, úgy folytattam. – Nem telt még el olyan sok év, hogy ne emlékezsek, hogyan kell véresre verni.

Vártam, hogy felnevet. Hogy kigúnyolja Vragit, és partra vetett hálnak nevezi. Hogy azt mondja, sajnálja, hogy belekényszerítettek ebbe a házasságba. Hogy legalább annyit mondjon, ennél jobbat érdemlek. Ehegyett így szólt:

– Már nem vagyunk gyerekek. – Ezzel megragadta a bokámat, és kirántotta alólam.

A gerincem is belerázkódott abba, ahogy a hátsóm földet ért, majd nem leharaptam a nyelvemet. Geir figyelmen kívül hagyta, ahogy vért köpök, és felült.

– Vraginak vagyona és befolyásos kapcsolata van Snorri jarllal. Lehet, hogy a jarltól kapott karperecemet az apánk iránt érzett jóindulatának köszönhetem, de *Vragi* az oka, hogy meg is fizet azért, hogy egész évben

küzdjek érte. Ha túlságosan felbosszantod a férjedet, és eltaszít téged, Snorri nem biztos, hogy hagyja, hogy megtartsam a helyemet. És ha elveszítem a helyem, akkor hogy fogom megszerezni a vagyont, hogy elvehessem Ingridet?

Hogy is feledhetném el mindezt?

– Ha már nem gondolsz rám és Ingridre, akkor legalább anyánkra gondolj! – Geir a térdére támaszkodott. – Vragi gondoskodik róla. Fize-ti az embereket, hogy gondozzák a földet, és etessék az állatokat. És ha ő sem érdekel, akkor gondold át logikusan a saját helyzetedet. Olyan ottho-nod van, amit mások irigyelnek, vagyonod, amiből akármilyen pompás holmit megvehetsz. – Odanyúlt az egyik ezüst hajdíszemhez, és megpöc-cintette a fonatomban. – Mihez kezdenél Vragi nélkül?

– Harcolnék. Fosztogatnék. Megcsinálnám a saját szerencsémét – fe-lteltem. – Nincs szükségem Vragira.

Geir fújta egyet, majd felállt.

– Ne veszekedjünk! Hónapok óta nem láttalak – nyújtotta felém a kezét.

Rámeredtem. Egy részem folytatta volna a vitát, csakhogy mindketten tudtuk, hogy sosem hoznék olyan döntést, amivel veszélybe sodornám a családomat, ezzel pedig minden vita eldőlt. Így aztán megragadtam a test-vérem kezét, és hagytam, hogy talpra húzzon.

– Merre tervezi Snorri jarl a következő rajtaütést?

Mielőtt Geir bármit is válaszolhatott volna, patadobogás ütötte meg a fülünket. Egy csapat harcos tűnt fel lóháton, és azonnal összeszorult a gyomrom, amint megláttam az élükön az önelégült arcú férjemet.

– Nagyuram! – hajtott fejet Geir a Vragi mellett lovagló hatalmas fér-finak, aki nem lehetett más, mint Snorri jarl. Még sohasem láttam, eddig csak pár órányira utaztam el Selvegrtől, halsari erődjében pedig nem jár-tam. Magas és erős ember volt, sötétbarna hajjal és deresbe hajló szakállal, szeme körül mély ráncok gyűltek, szája megfeszült. A legtöbben jóképű-nek mondták volna, de ahogy rám nézett, kirázott a hideg.

Mintha portéka lennék, amit birtokolni vágnak.

– Geir – biccentett, de szemét nem vette le rólam. Legkevésbé sem akartam viszonzni a pillantását, így aztán elnéztem mellette a többi lo-vas felé. Vragin kívül még három férfi volt velem, mind páncélinget, seaxot,

fejszét és kardot viselt, ami a harcokban szerzett tekintélyükről árulkodott. Egy nő is velük tartott, aki – egy, az övéhez erősített seaxot leszámítva – fegyvertelen volt. Ruhája elég mélyen kivágott, a dekoltázsát hosszan látni lehetett köpenyének megkötője alatt. Szemem egyikükön sem időzött soká, majd megállapodott a csapat végén lovagló alakon.

Istenek!

Habár az ő jelenléte is észszerű volt, mégis egész testemet sokkolta a parton megismert harcos látványa. Ez a sokk pedig az ő zöld szemében is visszatükröződött, ahogy a jarl szavait hallva rám tekintett, majd Geir-re és újra rám.

– Ez az a hűg, akit olyan sokat emlegetsz, Geir? – Bátyám válaszát meg sem várva a jarl Vragihoz fordult. – Ő a feleséged, igaz?

– Igen, nagyuram. Ő az én Freyám.

Legszívesebben odaszisztegtem volna, hogy: *nem a tied! Sohasem a tied!* De ráharaptam a nyelvemre, mert valami készülöben volt, és ez a belsőmet jéggé fagyasztotta. Ezt az érzést pedig ezerszeresre fokozta Vragi arc kifejezése.

Úgy vigyorgott, mint a macska a tejszínes bödön felett. Mégis minek örült ennyire? Miért volt itt Snorri a harcosaival? Mit akartak?

– Sosem említetted, hogy a húgod is harcos, Geir – mondta Snorri. – Vragi említette, hogy ő is csatlakozni kíván a harcosaimhoz ezen a nyáron. Igaz ez?

– Nem! – fakadt ki a bátyám, majd hogy kirohanását csillapítsa, elnevette magát. – Freya csak a halak kifilézéséhez és a háztartásvezetéshez ért. Ő nem harcos.

Dühbe gurultam, de inkább tartottam a számat, amikor Snorri kedélyesen rám mosolygott.

– Ellenvetésed van talán, Freya? Szerinted képes vagy a harcra?

– Én... – Nagyot nyeltem, izzadság csordult végig a hátamon, mert mind engem figyeltek. Legjobb, ha megmondom az igazat, hiszen a képességeimről már úgylis tudtak. – Atyám kis koromban megtanított harcolni. Helyt tudok állni.

– Eriknek hívják, ugye?

– Hívták – helyesbítettem. – Egy éve, hogy meghalt.

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk neked,
ha egy igazán jó könyvet akarsz elolvasni!

Már rendelhető!
VESD BELE MAGAD MIHAMARABB!

MOST kiadói KEDVEZMÉNNYEL is a Tiéd lehet!
[Megrendelem most a kiadónál!](#)

Sőt!

A kiadó **KönyvSárkány Klubjának** tagjaként
ELŐFIZETŐI ÁRON csaphatsz le rá!
[Megrendelem most a KönyvSárkányon!](#)

**Köszönjük, hogy megrendeléseddel
még több jó könyv megjelenését támogatod!**

– Harcban történt, nem igaz?

Fájón az arcomba haraptam, nem voltam benne biztos, hogy a bátyám hazudott-e ezzel kapcsolatban, vagy az uraság egyszerűen csak érdektelen volt, és nem emlékezett a részletekre.

– Nem, nagyuram. Holtan esett össze az esküvőm éjjelén. A füvesaszszony azt mondta, hogy a szíve okozta.

Snorri megdörzsölte az állát.

– Micsoda szégyen! Erik fiatal korában heves harcos volt, sok pajzsfalban álltunk vállt vállnak vetve. Ha ő tanított, akkor jó mestered volt. És nekem mindig jól jönnek az új harcosok.

– De hát férjes asszony! – vágta rá Geir, mielőtt bármit is válaszolhattam volna. – Minden tisztelettel, de Freyának a családjára kéne fókuszálnia, és nem a harcra.

– Egyetértek – felelte Snorri. – De Vragi azt állítja, hogy nem ez a helyzet. Hogy Freya inkább vágyik a harcra, mint egy kisdedre.

Istenek!

Ugyanabban a pillanatban értettem meg, hogy mi folyik itt, mint Geir, akinek arca falféhérré vált. Vragi véget akart vetni a házasságunknak, és a jarl kérte fel tanúnak. Felszökő sav marta a torkomat, mert bármennyire is vágytam rá, hogy megszabadulhassak tőle, tisztában voltam ennek következményeivel. Tudtam, hogy a családom látja kárát annak, hogy képtelen voltam befogni a szám.

– Lássuk, hogy Freya jobb harcos-e, mint feleség! – folytatta Snorri. – Adj neki fegyvert, Geir!

A bátyám nem mozdult.

A jarl tekintete megkeményedett.

– Ellene szegülsz az akaratomnak?

– Csak nem akarom, hogy a húgomnak baja essen.

Geir már csak büszkeségből is megvédene. Megértettem, de nem voltam hajlandó mindezt végignézni, amikor csak annyit kellett tennem, hogy elfogadom a megszégyenítésemet. Talán ennyi is elég lesz, hogy Vragi meggondolja magát.

– Kérem a kardod, Geir!

A bátyám felém perdült, borostyánszín szeme égett.